

[Itsemurha, ahistus ja kaikki](#)

Oon 16v tyttö alkoholistiperheestä. Monen asian ja ajatuksen kans kamppailen, mutta jos alottaisin vaikka koulusta.

Koulu meni ala-asteel arvosanojen mukaa hyvin, mitä siitä ja ylipäättään lapsuudesta nyt muistan. Muuten kaikki oli hienoo, mutta muistan sen, et vihasin itteeni jo kolmannesta luokasta lähtie, ku omasin vähä pyöreemmät piirteet. Ne ajatukset peilaa luultavasti mutsin ylensyömistä ja sitä, että lohdun hakeminen ruuasta tuli sieltä.

No seiskaluokka meni hyvin, vaik vähä numerot laskiki, mut loppuvuodest meniki sit välit joka ikisee kaverii mitä mul oli eli olin kokoajan yksin. Siinä alko sit masennus ja ahistus pikkuhiljaa kriippailee nurkan takaa. Kasiluokka oli koulukavereiden puutteen takia täyttä paskaa. Kuitenki siin kasiluokan vuodenvaihtees sit tutustuin uusii kavereihi eikä ollu enää sitä helvetillist yksinäisyydenpelkoo jatkuvasti.

Siitä päästääki ysiluokkaan, jolloin mut siirrettii pienempää luokkaa niiku halusinki. Heti ensimmäisenä päivänä tuli sit kuitenkin henkistä väkivaltaa vastaa, läskiks haukkumista ym. Tollasen pienen luokan kaa oli joka vuosi perinteist et oli kolmen päivän leirikoulu melkee heti lukuvuoden alussa. No siitä sitte ahistuin tietty paskaks, menin silti opettajan taivuttelemana sinne, kun se sano, että "se on kivaa ja tutustut varmasti muihin paremmi". Kävikki sit sillee että päädyin viiltelemää siellä ekaa kertaa ns "kunnolla". Lähin sielt leirikoulust lopulta päivän enne ku muut ja siitähä ei luokkalaiset tykänny.

Ysiluokka siel pienes luokas kesti vähän alle puol vuotta, kun en enää uskaltanu käydä koulussa, koska välillä kiusaaminen meni nii pahaks, et hakkasin päätäni seinää koulun vessassa tunnin putkee. Siinä kohtaa tuntu siltä, että se on mun vika. Sen lisäksi aloin pelkäämää kovii äänii ku luokkalaiset tykkäs potkii ja hakata niit vessanovii, kun olin siellä.

Siirryin siitä pian yksityisopettajalle ja tietty mul oli vielä ne "ryhmäaineet" niinku liikunta ja kotsa, ja nehä siis ahisti aivan uskomattoman paljon, kun viel yritettii pakosta sinne laittaa. yYritin itsemurhaa, siitä kahen viikon osastoreissu, lääkkeiden annosten nosto, vapautus liikunnasta ja kotsasta ja diagnoosi ahdistushäiriöön. Sen jälkee asiat meni hyvi hetken aikaa ja oliki kultasta aikaa.

Sit alkoki taas se koulustressi ja aloin pajauttelee, mikä autto. Hypätään kesään. Kesä meni oikeestaa melkee kokonaa pajautelles ja välil juomises ja joskus oli ne kovat kannipaukutki päällä. Loppukesäst alko taas hylätyks tulemisen pelko iskemää helvetin kovaa, mikä johti siihen, että istuin himassa koko viikon ja sit jos viikonloppuna sai ilmaseks pään sekasin ni olin messis.

Edelleen on tässä samassa kierteessä, et ei jaksa tehdä ei vittu mitään. Kiloja on tullu lisää ja rahat menee huomaamatta ruokaan, kun tulee jokapäiväisiä ahmimiskohtauksia. Ysiluokka jäi kesken ni pitäis sekin saada hoidettua. Ylipäätään vitun sekainen olo. Kaikki ajatukset pyörii päässä, mut mistään ei saa kiinni.

Tässä sitä mennään sitten. Teille ketkä ootte ollu osastojaksolla joskus, niin näättekö unii osastol olemisesta? Tunnistatte unessä kuitenkin osastoks? Halusin kuulla et onko se vaan mä.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/itsemurha-ahistus-ja-kaikki>